

er ikke nogen Ret, men kun en Pligt, der er hjemlet Fødsels- og Pleiestiftelsen, idet det næppe betvivles, at naar Moderen selv samtykker i, at de omhandlede Oplysninger gives, saa er Stiftelsen ikke berettiget til at holde dem tilbage, men saa maa den meddele dem, om den er i Stand dertil. Dersom maa det i fast Fald kaldes en Forpligtelse, men Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Forpligtelse for Fødselsstiftelsen til at iagttage denne lovbefalede, bekendte Discretion, skal hæves eller ei, er jo, som jeg allerede tidligere har bemærket, ikke noget stort Spørgsmaal, og som det ogsaa er oplyst ved Lovforslaget, er dets praktiske Rækkevidde ikke stor, idet det forholdsvis kun er et ringe Antal Kvinder, om hvem det gjælder, at de i den Forstand føde hemmeligt paa Stiftelsen. Saa den anden Side kan jeg ikke se nogen særlig Grund til at røre ved dette. Det er jo dog vistnok saaledes, at det er et Privilegium — om man vil kalde det saa — der i ikke saa Tilfælde kan siges at gjøre Gavn; og det er et stort Spørgsmaal, om det ikke maa siges at gjøre Gavn oftere, end det gjør Skade. Det kan naturligvis i visse Tilfælde gjøre Skade, navnlig kan det jo udelukke Barnet, naar man tænker sig, at dets Moder f. Ex. er rig eller bliver rig, fra at gjøre den Arveret efter Moderen, som Loven tillægger det uægte Barn, gjældende. Men jeg tror ogsaa, at man maa erkende, at det i mangfoldige Tilfælde gjør Gavn, forsaavidt som jeg mener, at man med Rette kan kalde det Gavn at forhindre Skandale og forhindre, at der kastes Sorg og Ulykke ind i Familier uden Nødvendighed. Jeg tror, som sagt, at de Tilfælde, hvor det gjør Gavn, vistnok er flere end de, hvor det gjør Skade; derfor vil jeg, hvad der naturlig følger af, at jeg ikke har optaget det i Lovforslaget, finde, at det var rigtigt ikke at røre ved denne lille Giendommelighed ved de nedarvede Retsforhold.

Ordføreren: Da det forekommer mig, at Grundsynet i den ærede Ordførers og Justitsministers og i min Betragtning af hele dette Forhold er saa forskjelligt, som omtrent tænkes kan, saa tror jeg næppe, at det i Dieblisset vil nytte at føre en længere Forhandling, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske enkelte Bemærkninger. Til hvad den ærede Justitsminister anførte med Hensyn til Arvespørgsmaalet, vil jeg sige, at dersom jeg troede, at det skulde blive en Sølge deraf, at Egtteskabet skulde blive mindre agtet og æret her til Lands, hvis Forslaget vedtoges, end det nu er, skulde jeg være den Første ikke blot til at tage Forslaget tilbage,

men til at fravaade Alle og Enhver at vedtage det. Men jeg tror ikke, at det vil have denne Folge. Jeg skal vedkjende mig, at jeg har den Grundbetragtning, at jeg ikke kan se, at der kan anføres nogen virkelig gyldig Grund imod, at et uægte Barn skulde have samme Ret til at arve sin Fader, som det har til at arve sin Moder. Naar den ærede Minister mente, at Slutningen af Forslaget under Nr. 1 af Mindretallet var overflødig, saa forekommer det mig ikke at være saa. Vel veed jeg, at den nu gjældende Ret gaar ud paa, at Barnefaderen skal, naar Moderen dør, betale, hvad der gaar med til Barnets nødvendige Underhold, hvis han dertil har Evne, men efter Mindretallets Forslag skulde det ikke være det Afgjørende, om han havde Evne eller ei, thi Sagen er nemlig den, at, ligesom Forholdet nu er saaledes, at, naar en Barnefader dør, saa overtager Moderen hele Barnets Underhold, hvis hun kan, og kan hun ikke, saa faar hun Understøttelse til Barnet af Fattigvæsenet, saa vilde netop det Tilsvarende efter Mindretallets Forslag blive Tilfældet, nemlig at, hvis Barnemoderen døde, og hele For sorgen blev lagt over paa Faderen, saa spurgtes der ikke, om han havde Evne til at forsørge Barnet, men havde han det ikke, blev, hvad der skulde ydes, en Fattighjælp til ham og ikke til Barnet selv. Med Hensyn til Ministerens Bemærkning om Forslaget under Nr. 2 skulde det have glædet mig, om Sagen var bleven afgjort ved 2den Behandling, og jeg skulde da have taget Hensyn navnlig til den Bemærkning af Justitsministeren, at han fandt det rigtigt, dersom man gik til at ordne dette Forhold, at Faderen først skulde adoptere Barnet. Jeg tror, at der er Noget i det, og jeg skulde ønske, at det under Sagens videre Gang maatte komme ind paa denne Gænge. Jeg tror nemlig, at naar Barnefaderen skal have Ret til at bestemme Barnets Tro, bør han ogsaa betale dets Underhold og være forpligtet til at adoptere Barnet. Det er jo en Selvfølge, naar jeg skal tale om Forslaget til § 3, at Samfundet umulig kan vedtage nogen Lovbestemmelse, der kan sikkre det imod, at ikke en eller anden enkelt Moder lyver sit Barn en Barnefader til, men at der kan findes enkelte eller mange enkelte saa flette Kvinder mellem de mange Tusinde, mener jeg ikke er tilstrækkelig Grund til at udstede en almindelig Forpligtelse i den Retning, og jeg gjentager, hvad jeg allerede har sagt, at det aldeles bestemt vil have sin store Betydning ogsaa for Børnernes fremtidige Forsorg. Hvis Barnemoderen dør, og Barnet staar hjælpeløst i Verden, hvad der tidt finder Sted, og man ikke veed,